

DID I MENTION I LOVE YOU?

Voor mijn lezers uit de beginperiode,
want dit boek is niet van mij,
het is van ons.

Als ik iets heb geleerd van films en boeken, dan is het wel dat Los Angeles een fantastische stad is, met fantastische mensen en fantastische stranden. Dus droomde ik ervan, net als ieder meisje dat ooit op deze planeet heeft rondgelopen, om een bezoek te brengen aan die Golden State. Om op een dag over het zand van Venice Beach te rennen, mijn handen in de afdrucken van mijn favoriete beroemdheden op de Walk of Fame te zetten en onder die grote letters HOLLYWOOD te staan, met uitzicht over de mooie stad.

En verder alle andere toeristendingen die je niet mag missen.

Met mijn aandacht half bij de muziek die in mijn oor klinkt – ik heb één oortje in – en half bij de bagageband voor mijn neus zoek ik verwoed naar een plekje waar ik mijn bagage van de band kan zeulen. De mensen om me heen duwen en trekken, praten met hun reisgenoot en roepen keihard dat hun koffer net voorbijgekomen is, waarna de ander terugbrult dat het niet hún koffer was. Ik rol met mijn ogen en richt me op de kakikleurige koffer die mijn kant op komt. Aan de songtekst die op de zijkant is gekrabbeld kan ik zien dat het de mijne is, dus ik pak het handvat beet en trek de koffer zo snel ik kan van de band.

‘Hallo, hierheen!’ klinkt een bekende stem. De ongelooflijk zware bas van mijn vader wordt half overstemd door mijn muziek, maar hoe hard die ook staat, ik zou hem waarschijnlijk van een kilometer afstand nog kunnen horen. Mijn vaders stem is zo irritant, daar kun je gewoon niet omheen.

Toen mijn moeder me vertelde dat mijn vader had gevraagd of

ik die zomer bij hem wilde komen logeren, kregen we allebei de slappe lach omdat het gewoon waanzin was. ‘Je hoeft heus niet naar hem toe te gaan, hoor,’ bracht mijn moeder me elke dag weer in herinnering. Drie jaar lang had ik niks van hem gehoord en nu wilde hij ineens dat ik de hele zomer bij hem zou doorbrengen? Hij had me alleen maar zo nu en dan hoeven bellen, hoeven vragen hoe het met me ging, om op die manier langzaam terug te keren in mijn leven, maar nee, hij besloot om meteen door de zure appel heen te bijten en me voor acht volle weken uit te nodigen. Mijn moeder was er zwaar op tegen. Zij vond dat hij het niet verdiende, acht weken met mij samen. Ze zei dat hij daarmee nooit de verloren tijd zou kunnen inhalen. Maar mijn vader ging alleen maar harder aandringen en hij wilde me er per se van overtuigen dat ik het geweldig zou vinden in Zuid-Californië. Ik heb geen idee waarom hij ineens had besloten om contact met me op te nemen. Hoopte hij de relatie te herstellen die hij zelf had verbroken door op een dag zomaar te vertrekken? Volgens mij kón dat niet eens.

Op een dag gaf ik me toch gewonnen, en ik belde mijn vader om te zeggen dat ik zou komen. Maar die beslissing nam ik niet vanwege hem. Waar het mij om ging waren de warme zomerdagen, de schitterende stranden en de kans om verliefd te worden op een zongebruind Abercrombie & Fitch-model met een *eightpack*. Bovendien had ik zo mijn redenen om weg te willen uit Portland, naar een plek minstens vijftienhonderd kilometer van huis.

Ik ben dus niet bepaald in de wolken als mijn vader naar me toe komt op het vliegveld.

Er kan veel veranderen in drie jaar. Drie jaar geleden was ik acht centimeter kleiner. Drie jaar geleden had mijn vader nog geen zichtbare plukken grijs in zijn haar. Drie jaar geleden zou dit geen ongemakkelijk moment zijn geweest.

Ik doe hard mijn best om te glimlachen, te grijnzen, zodat ik niet hoeft uit te leggen waar de permanente frons rond mijn mond

vandaan komt. Gewoon glimlachen is altijd een stuk gemakkelijker.

‘Kijk toch eens, mijn kleine meid!’ Mijn vader zet grote ogen op en schudt vol ongeloof zijn hoofd omdat ik er niet meer zo uitzie als toen ik dertien was. Goh, wat een schok, iemand van zestien die er niet hetzelfde uitziet als een brugklasser.

‘Yep,’ zeg ik, en ik trek het dopje uit mijn oor. Het snoer bungelt in mijn hand, de muziek blijft gedempt doortrillen in de dopjes.

‘Ik heb je heel erg gemist, Eden,’ zegt hij, alsof ik dolblij moet zijn om te horen dat mijn vader, die ons in de steek heeft gelaten, me nu mist. Alsof ik me in zijn armen zou moeten storten en het hem ter plekke zou moeten vergeven. Maar zo werkt het niet. Vergiffenis is niet iets wat je zomaar van iemand mag verwachten, dat moet je verdienen.

Maar goed, als ik acht weken bij hem ga logeren, kan ik misschien maar beter proberen mijn vijandigheid opzij te zetten. ‘Ik heb jou ook gemist.’

Mijn vader kijkt me stralend aan, en de kuiltjes graven zich in zijn wangen zoals een mol zich in de aarde graaft. ‘Geef maar,’ zegt hij, en hij pakt mijn koffer en zet die op z’n kant op de wieltjes.

Ik loop achter hem aan luchthaven LAX uit en speur om me heen naar filmsterren of fotomodellen die misschien wel rakelings langs me heen lopen, maar op weg naar buiten kan ik geen bekende gezichten ontdekken.

Als we over het uitgestrekte parkeerterrein lopen, voel ik de warmte op mijn gezicht. De zon kietelt mijn huid en er waait een briesje rond mijn haar. De lucht is blauw, al hangen er wel een paar teleurstellende wolken.

‘Ik had gedacht dat het hier warmer zou zijn,’ merk ik op, geërgerd omdat Californië niet volkomen wind- en wolkvrij is, zoals de stereotypen me hebben wijsgemaakt. Het is helemaal niet bij me opgekomen dat het ’s zomers in het saai Portland warmer kon zijn

dan in Los Angeles. De teleurstelling is zo tragisch dat ik het liefst weer naar huis zou gaan, hoe suf Oregon ook is.

‘Het is nog behoorlijk warm, hoor,’ zegt mijn vader schouderophalend, alsof hij zich verontschuldigt namens het weer. Als ik van opzij naar hem gluur, zie ik dat hij wanhopig zoekt naar een gespreksonderwerp. Er valt niets te bespreken, behalve de ongemakkelijke werkelijkheid van deze situatie.

Hij stopt met mijn koffer bij een zwarte Lexus, en ik kijk met een bedenkelijk gezicht naar de glanzende lak. Vóór de scheiding had hij samen met mijn moeder een krakkemikkige Volvo, die het elke maand wel een keer begaf. Of vaker, als we pech hadden. Mijn vaders nieuwe baan moet wel buitengewoon goed betalen, óf hij had vroeger gewoon geen zin om geld aan ons uit te geven. Misschien waren we het in zijn ogen niet waard.

‘Hij is open,’ roept hij met een knikje naar de auto, terwijl hij de kofferbak openklikt en mijn bagage erin gooit.

Ik loop om naar de rechterkant van de auto, laat mijn rugzak van mijn schouder glijden, doe het portier open en stap in. Het leer is gloeiend heet op mijn blote bovenbenen. Zwijgend wacht ik af tot mijn vader achter het stuur kruipt.

‘Heb je een fijne vlucht gehad?’ vraagt hij, om maar een algemeen gesprekje aan te knopen terwijl hij de motor start en achteruit het parkeervak uit rijdt.

‘Ja hoor, gaat wel.’ Ik trek de gordel schuin voor me langs en klik hem vast, waarbij ik strak door de voorruit naar buiten kijk, met mijn rugzak op schoot. De zon is verblindend, en ik maak het voorvakje van mijn rugzak open, haal mijn zonnebril eruit en zet die op. Ik slaak een diepe zucht.

Ik kan bijna horen hoe mijn vader zich schrap zet als hij diep inademt en vraagt: ‘Hoe gaat het met je moeder?’

‘Heel goed,’ zeg ik, bijna te enthousiast, omdat ik per se wil benadrukken dat ze het prima redt zonder hem. Maar dat is niet helemaal waar. Het gaat redelijk met haar. Niet heel erg goed, maar

ook niet slecht. De afgelopen jaren heeft ze zichzelf wijsgemaakt dat de scheiding een ervaring is waarvan ze iets kan leren. Ze wil graag geloven dat het een levensles is geweest die haar heeft vervuld van wijsheid, maar eerlijk gezegd heeft ze er maar één ding aan overgehouden: een hekel aan mannen. ‘Supergoed zelfs.’

Mijn vader knikt en knijpt hard in het stuur als we het terrein van de luchthaven af rijden, de snelweg op. Er zijn meerdere rijbanen en het verkeer snelt ons aan alle kanten voorbij. Het is druk op de weg, maar iedereen rijdt wel door. Het landschap is hier open. Niet van die enorme wolkenkrabbers zoals in New York, en ook geen rijen bomen zoals in Portland. Het enige wat me tevredenstelt is dat palmbomen echt blijken te bestaan. Diep in mijn hart vroeg ik me af of het soms een mythe was.

We rijden onder een aantal borden door, één boven elke rijbaan, waarop de omliggende steden en wijken zijn aangegeven. Door onze snelheid vormen de woorden een waas. Er valt opnieuw een stilte, waarna mijn vader snel zijn keel schraapt en een tweede poging doet om een gesprekje met me aan te knopen.

‘Je vindt het vast heerlijk in Santa Monica,’ zegt hij met een glimlach die maar heel even duurt. ‘Het is echt een fijne stad.’

‘Ja, ik heb het opgezocht.’ Ik leun met mijn arm tegen het zijraampje en staar voor me uit naar de weg. Tot nu toe is L.A. lang niet zo flitsend als de beelden die ik van internet ken. ‘Dat is toch waar ze die pier hebben?’

‘Ja. Pacific Park.’ Er valt een straaltje zonlicht op de gouden trouwring rond mijn vaders vinger op het stuur. Ik kreun. Hij ziet het. ‘Ella wil je heel graag ontmoeten,’ zegt hij.

‘Ik haar ook.’ Dat is gelogen.

Ella, zo heeft mijn vader me onlangs laten weten, is zijn nieuwe vrouw. Een vervangster van mijn moeder, iets nieuws, iets beters. En dat kan ik niet begrijpen. Wat heeft die Ella dat mijn moeder niet heeft? Een betere afwastechniek? Maakt ze lekkerdere gehaktballen?

‘Ik hoop dat jullie het goed met elkaar kunnen vinden,’ zegt mijn vader na een korte, verstikkende stilte. Hij voegt in op de rechterrijbaan. ‘Ik wil echt graag dat het klikt.’

Mijn vader mag dan willen dat het klikt, zelf ben ik nog niet overtuigd van dat hele samengestelde-gezin-idee. De gedachte aan een stiefmoeder zie ik niet zo zitten. Ik wil een gewoon gezin, een echt gezin uit de reclame, bestaande uit mijn moeder, mijn vader en mij. Ik houd niet van verandering, ik pas me niet graag aan.

‘Hoeveel kinderen heeft ze ook alweer?’ vraag ik op minachtende toon. Ik ben namelijk niet alleen gezegend met een schat van een stiefmoeder, maar ik krijg er ook nog eens een aantal stiefbroertjes bij.

‘Drie,’ bijt mijn vader me toe. Hij begint geïrriteerd te raken door mijn zichtbaar negatieve houding. ‘Tyler, Jamie en Chase.’

‘Oké. Hoe oud zijn ze?’

Hij kijkt naar het stopbord een paar meter verderop en mindert vaart terwijl hij antwoord geeft. ‘Tyler is net zeventien geworden, Jamie is veertien en Chase... Chase is elf. Probeer het een beetje leuk met ze te hebben, schat.’ Hij kijkt me smekend aan met die lichtbruine ogen van hem.

‘O,’ zeg ik. Ik was ervan uitgegaan dat ik te maken zou krijgen met een stel peuters die amper hele zinnen konden vormen. ‘Oké.’

Een halfuur later rijden we over een kronkelweg, zo te zien aan de rand van de stad. Aan beide kanten van de weg worden de trottoirs opgesierd door hoge bomen, met dikke stammen en kromme takken die schaduw bieden tegen de hitte. De huizen hier zijn allemaal groter dan het huis waar ik met mijn moeder woon, stuk voor stuk verschillend van ontwerp en bouw. Geen twee panden zijn hetzelfde, niet van vorm, kleur of maat. Mijn vader zet de Lexus stil voor een wit stenen huis.

‘Woon je hier?’ Deirdre Avenue ziet er te gewoon uit, alsof het ergens in North Carolina staat. L.A. hoort niet gewóón te zijn. L.A.

hoort flitsend te zijn, volkomen onwerkelijk, niet van deze wereld. Maar dat is het dus niet.

Mijn vader knikt, zet de motor af en klapt de zonneklep aan zijn kant omhoog. ‘Zie je dat raam daar?’ Hij wijst naar een raam op de eerste verdieping, pal in het midden.

‘Ja?’

‘Dat is jouw kamer.’

‘O.’ Ik had niet verwacht dat ik voor die acht weken een eigen kamer zou krijgen. Maar zo te zien is het een behoorlijk groot huis, dus ze hebben vast genoeg logeerkamers. Ik ben blij dat ik niet op een luchtbed midden in de huiskamer hoef te slapen. ‘Bedankt, pap.’

Als ik uit de auto probeer te stappen, besef ik dat het dragen van shorts zo z'n voor- en z'n nadelen heeft. Voordeel: mijn benen voelen met dit weer lekker fris en koel aan. Nadeel: mijn dijen zitten aan het leer van mijn vaders Lexus geplakt. Het kost me zeker een minuut om me uit de auto te hijsen.

Mijn vader loopt om de auto heen, pakt mijn koffer en zet die op het trottoir. ‘Laten we gauw naar binnen gaan,’ zegt hij, en hij geeft een ruk aan het handvat om het ding achter zich aan te trekken.

Ik doe een grote stap over de stoeprand heen en loop over het stenen pad achter mijn vader aan. Het pad leidt naar de voordeur: mahoniehout met panelen, zoals het hoort bij de voordeuren van de rijken. Ik blijf de hele tijd strak naar mijn All Stars kijken en laat mijn blik even over mijn eigen gekrabbelde handschrift op de zijkant van het witte rubber gaan. Net als op mijn koffer heb ik op mijn schoenen met zwarte viltstift een songtekst geschreven. De aanblik helpt tegen de zenuwen – een beetje maar, tot we bij de voordeur zijn.

Het huis zelf mag dan een verwerpelijke symbool van de consumptiementaliteit zijn, mooi is het wel. Vergeleken met het huis waar ik vanmorgen ben opgestaan ziet het eruit als een vijfsterrenpension.

Op de oprit staat een witte Range Rover. Wat een opzichtig ding, denk ik bij mezelf.

‘Nervuus?’ vraagt mijn vader, die even aarzelt bij de deur. Hij glimlacht bemoedigend naar me.

‘Wel een beetje,’ geef ik toe. Ik heb geprobeerd niet te denken aan de eindeloze lijst met dingen die fout kunnen gaan, maar ergens diep in mijn hart ben ik toch bang. Stel je voor dat ze allemaal de pest aan me hebben.

‘Nergens voor nodig.’ Hij maakt de deur open en we gaan naar binnen, de wieltes van mijn koffer schrapend over de houten vloer.

In de hal komt ons een overweldigende lavendelgeur tegemoet. Voor me is een trap naar boven en rechts van me een deur die, voor zover ik door het kiertje kan zien, uitkomt in de huiskamer. Verderop zie ik een doorgang in boogvorm met daarachter de keuken – en vanuit die keuken komt een vrouw naar me toe lopen.

‘Eden!’ roept ze. Ze slokt me helemaal op in een omhelzing, waarbij haar gigantische voorgevel een beetje in de weg zit, en dan doet ze een stapje achteruit om me uitgebreid te bekijken. Ik beantwoord het gebaar. Ze is blond en slank. Om de een of andere absurde reden had ik verwacht dat ze er net zo uit zou zien als mijn moeder. Blijkbaar heeft mijn vader niet alleen zijn levensstandaard aangepast, maar ook zijn smaak in vrouwen. ‘Wat enig om je eindelijk te ontmoeten!’

Ik doe een stap naar achteren en moet me inhouden om niet met mijn ogen te rollen of een gezicht te trekken. Als ik me zo respectloos zou gedragen, zou mijn vader me vast en zeker aan mijn haren terugsleden naar het vliegveld. ‘Hallo,’ zeg ik dus maar.

En dan flapt ze eruit: ‘Jeetje, je hebt Daves ogen!’ Dat is wel het ergste wat iemand tegen me zou kunnen zeggen, ik zou veel liever de ogen van mijn moeder hebben. Van degene die ons niet in de steek gelaten heeft.

‘De mijne zijn donkerder,’ mompel ik minachtend.

Ella gaat er niet op in en geeft het gesprek een totaal andere wending. ‘Je moet kennismaken met de anderen. Jamie, Chase, kom eens naar beneden!’ roept ze onder aan de trap, waarna ze zich weer naar mij omdraait. ‘Heeft Dave je al verteld over vanavond?’

‘Vanavond?’ herhaal ik op vragende toon. Een gezellig samenzijn staat zeker niet op mijn lijstje ‘Wat te doen in Californië’. En al helemaal niet als ik de mensen die ‘gezellig’ samenkomen niet ken.

‘Pap?’ Ik kijk hem van opzij met opgetrokken wenkbrauwen aan en dwing mezelf om hem geen dodelijke blik toe te werpen. ‘We steken de barbecue aan voor de burens,’ legt hij uit. ‘Er is geen betere manier om de zomer te beginnen dan met een lekkere barbecue.’ Ik wou dat hij zijn mond hield.

Heel eerlijk gezegd heb ik een hekel aan grote groepen mensen én aan barbecueën. ‘Top,’ zeg ik.

Dan komen er twee jongens de trap af denderen, met twee treden tegelijk. Hun voetstappen roffelen op het eikenhout.

‘Is dat Eden?’ fluistert de oudste van de twee tegen Ella zodra hij bij ons staat, maar ik kan het gewoon horen. Dat zal Jamie zijn. Dan is de jongste met de grote ogen dus Chase.

‘Hoi,’ zeg ik, en ik krul mijn mond in een stralende glimlach. Als ik het goed heb onthouden van ons gesprek in de auto is Jamie veertien. Hoewel hij twee jaar jonger is dan ik, is hij ongeveer even groot. ‘Gaaf-ie lekker hier?’

‘Ja, gewoon een beetje hangen,’ antwoordt Jamie. Hij lijkt sprekend op Ella, met zijn stralende blauwe ogen en zijn stroblonde haar. ‘Wil je iets drinken of zo?’

‘Nee, dank je,’ zeg ik. Door zijn kaarsrechte houding en zijn poging om goede manieren te tonen lijkt hij erg volwassen voor zijn leeftijd. Misschien kunnen we het wel met elkaar vinden.

‘Chase, kom jij Eden nog begroeten?’ vraagt Ella bemoedigend.

Chase komt erg teruggetrokken op me over. Ook hij heeft de